

CRÒNICA

Carlos Pérez de Rozas, adeu al millor amic de tothom

La professió i els amics acomiaden el periodista barceloní amb una cerimònia emocionant i vitalista que omple fins a la bandera el Tanatori de les Corts

TEXT TONI VALL

“Agafa una cançó trista i fes-la millor. No t’oblidis de deixar-la entrar al teu cor. Llavors començaràs a fer-ho millor”. Doncs sí, amb *Hey Jude* dels Beatles sonant a tot drap i amb tota la seva família cantant i ballant al voltant del seu fèretre. Així s’acabava el funeral de Carlos Pérez de Rozas, periodista extraordinari acomiadat ahir al Tanatori de les Corts per tota la professió i pels seus incomptables amics, que omplien la sala de cerimònies fins a la bandera, prova irrefutable de la generositat, la bondat, l’entusiasme desbordant i l’amor incondicional que De Rozas regalava als seus. Ningú es volia perdre el seu comiat, tothom desitjava dir-li l’últim adeu. Hi eren Joaquim Maria Puyal, Xavier Bosch, Ramon Besa, Sergi Pàmies, Esther Vera, Joan-Pere Viladecans, Javier Godó, Màrius Carol, Xavier Vidal-Folch –que va fer de mestre de cerimònies– i incomptables fotoperiodistes, l’ofici que la seva família –avi, pare i oncles– va fer gran durant més de seixanta anys.

El seu germà Emilio va lamentar que sense el Carlos el món serà definitivament pitjor. El món en què està mal vist no voler buscar-se problemes, ser prudent, mirar de no fer mal a ningú –els valors que el seu germà enarborava sempre– i en canvi “ser un fill de puta” punta cada vegada més alt. També va recordar el perfeccionisme de De Rozas i que poc que es valorava a ell mateix: era capaç de fer llegir a cinc persones diferents un article perquè no estava segur que fos prou bo. I, esclar, l’anècdota, boníssima, del Carlos trucant-lo molt sovint per dir-li que una altra persona l’havia con-

Antonio Franco, exdirector d'*El Periódico de Catalunya*, abraçant la dona i el fill de Carlos Pérez de Rozas. ARA

fós amb ell i que, per no desil·lusionar-la, no havia fet res per desfer el malentès: “No saps que contenta que estava d’haver-se trobat amb tu. No podia dir-li que jo no soc tu”, li deia sempre.

La virtut de l’empatia

Una història similar, molt similar, explica Antonio Franco, amic de l’ànima de l’homenatjat. Quan anaven pel món seguint l’Elx –l’equip predilecte de Franco– per divisions baixes del futbol professional, el Carlos sempre es feia

amic dels aficionats de l’equip contrari, els escoltava, els animava i fins i tot celebrava els seus gols. Entenia que molt difícilment tindrien les opcions –sí plausibles en l’Elx– d’escalar divisions i celebrar-ho a gran escala. L’empatia, la capacitat d’escoltar, virtuts també a la baixa que en el Carlos eren catedralícies. També la va encertar de ple Conciata De Gregorio: “El Carlos feia que cada un dels seus amics se sentís especial, que tots ens penséssim que érem els seus millors amics”.

Per a Enric Canut, el seu cunyat, De Rozas dominava l’art de ficar-se la gent a la butxaca, i a Gerri de la Sal, el poble dels Canut, s’hi sentia com a casa; fins i tot els va descobrir productes típics del lloc que valia la pena degustar.

Abans dels acords de *Hey Jude*, el seu fill Carles va explicar com li hauria agradat veure el seu pare fent d’avi. Com hauria gaudit portant els nets al parc i al camp del Barça. “No t’oblidis de deixar-la entrar al teu cor”, dins el seu cor immens.♦